

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. K.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne x č. j. x se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

pátání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne x č. j. x. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovil v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovila doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalobou napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech. Nezákonnost spatřovala v tom, že správní orgány v rámci řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušily ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem a dále si neoparily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně uvedla, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že je v daném případě dán zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců a ani není pravdou, že je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně při pobytu na území závažným způsobem narušila veřejný pořádek. Dle žalobkyně nepostačuje skutečnost, že porušila opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 30. 6. 2020 č. j. MZDR-20599/20-13/MIN/KAN, k tomu aby mohl žalovaný učinit závěr, že v důsledku toho existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek tím, že by svým dalším setrváním na území České republiky nedostála uvedenému opatření ministerstva zdravotnictví. Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že pochází ze země, která není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19. Namítala, že byla legálně vpuštěna do schengenského prostoru a byla připravena zajistit si test na COVID-19, proto byla přesvědčena, že v jejím případě neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, stejně tak považovala za nepravdivé tvrzení žalovaného, že s ohledem na bezohledné a pro společnost nebezpečné jednání žalobkyně v jejím případě existuje důvodné nebezpečí, že by mohla ve svém jednání pokračovat a závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobkyně považovala svůj pobyt na území České republiky v době zajištění za legální, s ohledem na fakt, že je držitelkou platného biometrického pasu, který opravňuje státní příslušníky Ukrajiny k legálnímu pobytu na území, když neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla jako cizinka při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobkyně dále nesouhlasila s hodnocením možnosti jejího vycestování na Ukrajinu vzhledem k dlouhodobému vnitrostátnímu válečnému konfliktu, který zde probíhá.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobkyně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 4. 1. 2021 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání omluvil.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 11. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-1/ČJ-2020-000022, podkladové materiály ze dne 11. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-4/ČJ-2020-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-10/ČJ-2020-000022-VP, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 12. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-11/ČJ-2020-000022-VP, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-14/ČJ-2020-000022-VP, odvolání žalobkyně ze dne 21. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 10. 2020 č. j. CPR-31114-3/ČJ-2020-930310-V238.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 08. 2020 v době od 17:45 hod. do 19:00 hod. byla provedena dle § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, policejní akce Corona III. Policejní akce byla provedena Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) na ulici Novopacká u č. p. 2464, Praha 9. V rámci policejní akce byla kontrolována cizinka, která po výzvě k prokázání totožnosti dle ust. § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., předložila cestovní doklad UKR č.: x, dle kterého byla následně hodnověrně ověřena a ztotožněna jako N. K., nar. 12. 10. 1993, st. přísl. UKR, doklad: x, kde měla vylepeno polské vízum typu D MULT č. 100781311 s platností ode dne 07. 07. 2020 do dne 27. 02. 2021 s délkou pobytu na 180 dnů. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že má žalobkyně otisknuté vstupní razítko (H) do schengenského prostoru ze dne 16. 07. 2020. Vzhledem ke skutečnosti, že přicestovala na území České republiky v době, kdy je toto v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky, které upravuje podmínky vstupu na území, a nesplnila žádnou podmínku ze stanovených výjimek, vzniklo podezření, že žalobkyně pobývá na území České republiky v rozporu s tímto opatřením. Proto hlídka policie dne 11. 08. 2020 v 18:30 hod. žalobkyni zajistila a omezila ji na osobní svobodě. Byla eskortována na OPKPE ul. Kaplanova 2055/4, Praha 4, dále pak k provedení vyšetření na zjištění onemocnění COVID-19 u společnosti GHC GENETICS s.r.o., na Letišti Václava Havla, s negativním výsledkem a dále byla zpět převezena na OPKPE Praha, zde byla provedena lustrace v evidencích Policie ČR, a to CIS, Bedrunka, Afis, kdy shoda nebyla nalezena. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 12. 8. 2020 s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Při pohovoru o výslechu účastníka správního řízení ze dne 12. 8. 2020 žalobkyně sdělila své osobní údaje, dále pak, že z Ukrajiny naposledy vycestovala dne 16. 7. 2020 mikrobusem přes Maďarsko, Slovensko do České republiky. V České republice měla v plánu pracovat, přestože si byla vědoma toho, že zde bez povolení k zaměstnání pracovat nemůže. Žalobkyně svůj pobyt v České republice nikde nehlásila a ani nedisponovala testem na COVID-19, pouze jí byla změřena teplota při přechodu hranic. Nebyla obeznámena s opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 30. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-13MIN/KAN, které bylo usnesením vlády vzato na vědomí, a myslela si, že do Evropské unie cestovala legálně. Sdělila, že nemá potvrzení o absolvování testu na COVID-19 ani neohlásila svůj vstup na území příslušné hygienické stanici. V České republice bydlí v Praze v pronajatém bytě společně s krajany a pracuje na stavbách jako uklízečka bez povolení k zaměstnání. Na Ukrajině bydlela společně s rodinou v domě, který vlastní její rodiče. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá vyživovací povinnost

vůči občanu České republiky ani zde nemá žádné ekonomické závazky, kulturní a sociální vazby. V době pohovoru měla dostatečné úspory k pobytu a k vycestování z území České republiky. V případě návratu na Ukrajinu jí nehrozí nebezpečí a žádná překážka jí v takovém návratu nebrání.

9. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 8. 2020 č. j. KRPA-209194-14/ČJ-2020-000022-VP bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
10. Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolala, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 10. 2020 č. j. CPR-31114-3/ČJ-2020-930310-V238 žalovaný toto odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyně v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Městský soud v Praze přisvědčuje námitce žalobkyně, že v jejím případě neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-13MIN/KAN byl s účinností ode dne 1. července 2020 zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince, s výslovně uvedenými výjimkami. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně tento zákaz porušila. Dle názoru žalobkyně to však nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [České republiky] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit*

vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

17. Výkladem pojmu *veřejný pořádek*, respektive *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151, a to v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje uložit správní vyhoštění občanu Evropské unie či jeho rodinnému příslušníku v případě, že *závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Žalobkyně není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se na ni nevztahuje směrnice 2004/38/ES. Výklad pojmu *veřejný pořádek* předestřený v citovaném usnesení rozšířeného senátu však Nejvyšší správní soud standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 31. května 2012 č. j. 5 As 70/2010 - 109 či ze dne 7. listopadu 2019 č. j. 1 Azs 338/2019 - 45).
18. Rozšířený senát v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 konstatoval, že narušením veřejného pořádku je jednání cizince, které je *skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Takovým ohrožením není samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky či účelové uzavření manželství, na druhou stranu však závažnost jednání cizince nemusí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Vždy je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.
19. Právní úprava správního vyhoštění v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). I tato směrnice na několika místech obsahuje pojem *veřejný pořádek*, respektive *hrozba pro veřejný pořádek* (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). Nejvyšší správní soud vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie — ten opakovaně judikoval, že tento pojem *předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti*, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne července 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43).
20. Nejvyšší správní soud rovněž ve svém rozsudku ze dne 16. 12. 2020 č. j. 6 Azs 333/2020-32 upozornil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v prvé řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek* — nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil* [jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu — srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].

21. Na základě uvedených východisek nemohou závěry žalovaného obstát. Jediný prohřešek žalobkyně spočívá v tom, že vstoupila na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti* a rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobkyně představovala takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představovala žalobkyně jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného však již nebyla o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil.
22. Nejvyšší správní soud v minulosti shledal důvod pro správní vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek například v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal několik trestných činů (rozsudek ze dne 12. ledna 2017 č. j. 5 Azs 209/2016 - 27). Příklad žalobkyně, vyznačující se pouhým vstupem na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, nelze s těmito situacemi co do závažnosti srovnávat.
23. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích č. j. 6 Azs 333/2020 - 30 ze dne 16. 12. 2020 a č. j. 1 Azs 431/2020 - 24 ze dne 22. 12. 2020 podpůrně lze odkázat na rozsudky ze dne 21. října 2020 č. j. 9 Azs 166/2020-27 a ze dne 29. října 2020 č. j. 9 Azs 165/2020 - 27, v nichž Nejvyšší správní soud v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tedy zajištění odůvodněné pokračování tím, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek) odmítl názor tehdejšího žalovaného, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, sám o sobě představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.
24. Městský soud v Praze podotýká, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by *mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění*. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.
25. Pokud jde o námitky žalobkyně brojící proti neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na Ukrajinu, soud jim nemůže přisvědčit. Soudu je z jeho činnosti známo, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohla utrpět zranění nebo být

usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny (kde žije nejbližší rodina žalobkyně) se uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobkyně byla vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožena na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace v zemi původu neznemožňuje vycestování žalobkyně. To ostatně plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho usnesení ze dne 18. 4. 2019 č.j. 9 Azs 410/2018-38: „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády. Stěžovatel žil v Zakarpatské oblasti, tedy na zcela opačném konci země, a proto není zřejmé, z čeho dovozuje, že by měl být konfliktem zasažen.“

26. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí proto, že žalobkyni nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto jí nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. [ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na ústním jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 2 142 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně